

בעוולם הבא, "ושבחתי אני את השמחה זו שמחה של מצות, וילשמחה מה זו עושה" זו שמחה של מותה. כןוּם נכלוּ:

עין אידה

לדרכי מות, וטוב לפני האלים ימלט ממו². רק צריך להכיר בדעת ותכמה את אמתיות הנטיות הטבעיות של האדם והעלות אותן שיתנהגו ע"פ תוכנותן, לא מצד הנטייה הטבעית השפה כ"א לכונו אותן תכליות, שתכליות המצאן באדם היא בשבייל התעוודות המושכלות שלהן. ע"כ רק או יתמלאו הנטיות בצע[ין] האנושי, כשהיוו שחולות ע"פ דרכי הצדק האלמי והישיר התוררי. השמחה היא אחת מהנטויות הטבעיות לאדם, האדם והבריא בנפשו וגופו יהיה תמיד עלו ושות, וזאת היא הצורה הטבעית של הנפש הבריאת. אמנם הציר הפנימי של השמחה הטבעית, כל ומן שהיא עומדת רק בשפלותה הטבעית היא בינוי על דברים כ"ב דמיונים, עד שבגיעה בהם יז השכל יילכו תמס³ והוא כלא הין, והשמחה תחפה לתוכה. כי כל האיזורים הנכensis בנפש האדם בטבעו הפראי שאומר לו לבו לשמה בעבורם, איןנו כדי כלל לשמה בהם. השמחה הגסה של מלאת ספק התשוקות המורגות, לא ימלוא את נפש האדם באמת, ואחריתן תבא מפח נפש, כי סוף כל סוף הלא יעמוד האדם על השקר והתווה שיש בהן. אמנם לא מפני זה יוכל להפוך את המצויאות לאין, ולהכחיש בטבע השמחה שהיא מתנת אליהם לנפש האנושית, כ"א אנו צרכים לקחת את הנטייה הבריאה הזאת ולמלאותה בציורים האמתיים, ולהודיעו לנפש הפראי על נשמה זאת למן תחת היהות נשענת לפני הטבע הפראי על יסודות דמיונות שוא, תהיה מיסודת על אידי אמר ודברים הקיימים לעד. ותחת השמחה שאינה של מצות, הטבעית בנפש האגושיםה שלא עלתה במעלות התורה והמוסר, לא יעיבר האדם ממנה את הנטייה הזאת, רק את הצהלה והשמחה היולדותיה יקח עמו בעצם תמותה, (כ"א) (פרק) יבור לו את התעודה השכלית שלה, שהוא השמחה של מצות, השמחה בהשגת האמת, בדעתך ותורתך, בשמחת הנפש לעשות צדק ומשרים, ולמלא את כל החובות התורריות והשכליות המוטלות עליו במעשה ובשלב, בשמחה וטוב לב, שאו אחרית ותקוה גדולה נשפת לשמהתו והדרכתו, וрок או בהיותה מתחברת אל המכונה והשכלית תעמוד על עצם טבעה. ע"כ אמר יישבחתי אני את השמחה, כלומר השמחה הידועה והטבעית לאדם בעזם טbau הילדיות, הנני משמחה שהיא ראוי להשר תורה וערתה בטבעו של אדם ועומק נפשו, אורי כל עליותיו בחכמה ובחסידות, במוסר וצדקה. אמנם לשמחה כזאת שמחה של מצות, הנטייה הטבעית כשמתחברת אל היושר השכלית והగיגוני ראוייה היא לשבה. אבל כשהטהבע ישאר בשפלותו, ורק ע"פ רגשותיו העירורים ישים דרכו בחמים, ולא יקום לאורך ימים, כי החיים והשלל יטפו על פניו ויאמרו לו "לשמחה מה זו עושה", התשכון שעליו נוסדה הצהלה היולדותית הלא הוא יכול שקר ותווה, הדבר הנונצ' מרחוק

המספרות בקחتن לנו צורה של קדרות ויגון. נמצא שישוֹר הבחירה בחיה השקט על חי הצלילות השאנטי איןנה בינוי מגני שיש חסרון עצמי בראיבו העונג, כ"א מפני שכפי מקרי עולם החמורה אין ראוי להאדם להתקשרות בחיים טובים של שאן ורעש כ"א של השקט ומונחה. אבל בעזה⁴, עולם שכלו טוב, עולם שבאור פני מלך חיים יהיריו כוואר הרקיע ישרי לב ההולכים בדרכי ד' ואורי, יותר נאה להם או מדת החיים המלא עונג מלא, עונג השוטף ברב שפע ומפעם בחזקה, עונג הדומה לציור השותוק. "או ימלא שחוק פינרי", לשלוח אמרתוי מהוללי⁵, משובח: לשוחק, לחוים⁶ מלאים עז ונונג שוטף בשפץ עצום ורב מאור פני ד' וההתענג על טובו, שחוק שימוש הקייב' עם הצדיקים בעזה⁷. השוחק שיד ד' תניחוג, השוחק שהעונג האלמי בו גלו וnochsh, הוא מהולל מאד, ואני דומה כלל מדת חיים מצומצמים והולכים לאט, הרפים בהרגשותם – ע"כ עונג שלהם והוא בוגש כהה, וכצללים ינדו – למרת חיים מלא עז ד', בעז "נוורעה יד ד' את עבדיו"⁸, במקום שאין שם חשש ודאגה לערבות השמחה והילופה, שהרי מארו הגדול יראו אור המשחק עם הצדיקים בעזה⁹, שהרי מארו הגדול יראו אור שאין עמו חזק, חיים שאין עם מות, שמחה שאין עמה עצב. ובמצב כזה ודי הוא שהוא משוכב ערך החיים כשמקבל הרגשותיו הטובות בלב עז וכח איתן, בכח מהפרץ וממלא את הנפש על כל גודותיה. "לשלוח אמרתוי מהולל".

וישבחתי אני את השמחה זו שמחה של מצות, ולשמחה מה זו עושה זו שמחה שאינה של מצות. התחנחות בדבר הנטיות הטבעיות של האדם ע"פ דרכי הצדקה המוסר והתוורת, אפשר שיפלו בהם שני מיני טוויות הרוקות ומו בקצתויהן, שהרי האדם כמו שהוא נולד בטבעו הפרווע עיר פרא אדם يولד¹⁰ ציריך הוא להקשר ותיקון בנטויתיו והדרכתו. אמנם התקשח והתקין ציריך להיות לא להדריכו ההיפוך מה שהוא עליו מוטבע, כי זה לא צללית, כ"א לחוקר בחכמה את המטריה השכלית של הנטיות הטבעית כ"א ע"פ המטריה של החכמה והצדקה של מענים נוצרו. נמצא שמי שמסתכל בגריעותן של הנטיות הטבעיות שכאורם כשהן הולכות ע"פ הטבע הgas, ובעברו וזה מתקצץ עליהם להעביר עליהם עליון את הזרק ולганיג את נפשו, או את נפשות זולתו, ע"פ דרך שכל שהיא הפהה מהנטויות הטבעיות, ודי לא יצלה. אמנם גם הסועה ואמר, לאחר שאפשר להניב את האדים באורה דפוך מבצע נפשו, ע"כ יבור לו זרך הנגגה רק ע"פ עצם הטבע של הנטיות הנפשיות כמו שהוא, דרך זר כוה הוא רשע סל וمبיא

². עפ"י קהילת ז. כה. ³. עפ"י תהילים גות, ס. ⁴. אירוב יא, יב.